

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Barbary Pořízkové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci **žalobkyně: I. A.**, zastoupené JUDr. Jaroslavem Tichým, advokátem se sídlem Kyjevská 444, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 9. 2007, č. j. OAM-635/LE-05-VL-12-2006, ve věci mezinárodní ochrany, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 6. 2008, č. j. 29 Az 68/2007 – 74,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci stěžovatelky JUDr. Jaroslavu Tichému, advokátovi se sídlem Kyjevská 444, Hradec Králové, **s e p ř i z n á v á** odměna za poskytnutou právní službu ve výši 2400 Kč. Tato částka bude uhrazena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 17. 9. 2007, č. j. OAM-635/LE-05-VL-12-2006, jímž jí nebyla dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), udělena mezinárodní ochrana.

Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany (dříve ve věci azylu), Nejvyšší správní soud se ve smyslu ust. § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech mezinárodní ochrany je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Ve včas podané kasační stížnosti napadla stěžovatelka shora uvedený rozsudek krajského soudu z důvodu obsaženého v ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Podanou kasační stížnost odůvodňuje stěžovatelka tvrzením, že krajský soud svým zamítavým rozhodnutím nesprávně posoudil některé právní otázky, když v řízení neshledal namítaná a jiná pochybení žalovaného správního orgánu v průběhu správního řízení a zákonné podmínky pro poskytnutí mezinárodní ochrany v jakékoliv formě uvedené v ust. § 12 až § 14b zákona o azylu. Důvod kasační stížnosti ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. spatřuje stěžovatelka v hodnocení skutečností, že Kazachstán opustila v důsledku hrozby pronásledování ze strany státních orgánů pro svoje náboženské přesvědčení. Je skutečností, že odmítala chodit do mešity, odmítala registraci náboženské skupiny a pokud by pokračovala v těchto aktivitách, hrozilo jí odsouzení a věznění. Neustále intenzivnější tlak policie vedl k tomu, že byla nucena opustit svoji vlast a žádat o azyl. Jednání policie tak, jak je popsala při pohovorech dne 14. 8. 2006 a dne 7. 2. 2008, měly jak správní orgán, tak i krajský soud, hodnotit jako pronásledování podle ust. § 12b zákona o azylu, neboť měla odůvodněný strach z tohoto pronásledování. Pro své náboženské přesvědčení byla diskriminována do takové

míry, že tato diskriminace přerostla v obavu z pronásledování. Je pravda, že správní orgán poskytl stěžovateli prostor, aby uvedla vše, co považovala za důležité pro rozhodování o žádosti o udělení azylu, ale na druhé straně si žalovaný správní orgán neobstaral dostatek objektivních informací o zemi jejího původu tak, aby mohl její tvrzené skutečnosti porovnat s reálnou situací a učinit pak správné právní závěry. Stěžovatelka uvádí, že v průběhu soudního řízení předložila rodný list dcery, která se narodila již na území České republiky, spolu s rozsudkem, který se v obdobné věci týkal otce její dcery, spolu s dalšími materiály charakterizujícími situaci v Kazachstánu. Nicméně ani tyto nové skutečnosti nevedly, spolu s dalšími důkazy, k příznivému právnímu posouzení ve věci. Na základě výše uvedeného stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Po zvážení obsahu kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že ji nelze považovat ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. za přijatelnou, tj. za podstatně přesahující vlastní zájmy stěžovatelky.

K tvrzení stěžovatelky, že krajský soud svým zamítavým rozhodnutím nesprávně posoudil některé právní otázky, když v řízení neshledal namítaná a jiná pochybení žalovaného správního orgánu v průběhu správního řízení a zákonné podmínky pro poskytnutí mezinárodní ochrany v jakékoliv formě uvedené v ust. § 12 až § 14b zákona azylu, považuje Nejvyšší správní soud za nezbytné uvést následující:

Jednou ze zvláštních náležitostí kasační stížnosti dle ust. § 106 odst. 1 s. ř. s. je i označení důvodů, pro něž stěžovatel napadá rozhodnutí krajského soudu - tzv. stížních bodů. Stížní bod musí zpravidla zahrnovat jak skutkové, tak právní důvody, pro něž stěžovatel považuje rozhodnutí soudu za nezákonné. Důvody uvedené v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. jsou však jen obecnými kategoriemi, které musí stěžovatel v kasační stížnosti naplnit konkrétním a jedinečným obsahem, tedy vylíčit, k jakým konkrétním vadám došlo podle jeho názoru v řízení před správním orgánem či před soudem, jakými blíže určenými vadami trpí podle něj rozhodnutí soudu, v čem přesně spatřuje stěžovatel nesprávné posouzení právní otázky soudem apod. (srovnej usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2006, č. j. 1 Azs 9/2006 - 41, www.nssoud.cz či rozsudek ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 Azs 9/2003 - 40, publikovaný pod č. 113/2004 Sb. NSS). Protože stěžovatelka svá tvrzení blíže nekonkretizovala, Nejvyšší správní soud se těmito jejími tvrzeními nezabýval, neboť se nejedná o stížní body.

Stěžovatelka dále projevuje nesouhlas se závěry správního orgánu a krajského soudu a je přesvědčena, že její situace, tj. pronásledování ze strany státních orgánů pro její náboženské přesvědčení a neustále intenzivnější tlak policie, měla být hodnocena jako pronásledování podle ust. § 12b zákona o azylu.

K tomu Nejvyšší správní soud předně připomíná závěry, ke kterým dospěl v rozsudku ze dne 14. 9. 2005, č. j. 5 Azs 125/2005 – 46, www.nssoud.cz. V tomto rozhodnutí zdejší soud především konstatoval, že jakkoli je smyslem práva azylu poskytnout žadateli ochranu, nejde o ochranu před jakýmkoliv negativním jevem v zemi původu; azyl jako právní institut je společně s doplňkovou ochranou jednou z forem mezinárodní ochrany, avšak není univerzálním nástrojem pro poskytování ochrany před bezprávním, postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou jak v mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávána. Institut azylu je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákonem uznaných důvodů, kdy je tímto institutem chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené, třebaže i další případy vážného porušování ostatních lidských práv se mohou jevit jako natolik závažné, že by na ně taktéž bylo možno nahlížet jako na pronásledování.

Na pozadí výše uvedeného má proto Nejvyšší správní soud za to, že příkoří, na němž v daném případě založila stěžovatelka svoje vycestování ze země původu, tj. intenzivní tlak ze strany bezpečnostních složek Kazašské republiky na registraci náboženské skupiny stěžovatelky v souladu se zákonnými požadavky země původu, nelze z hlediska jeho intenzity (závažnosti) považovat za dostatečné pro naplnění definice odůvodněného strachu z pronásledování ve smyslu ust. § 12 písm. b) ve spojení s ust. § 2 odst. 7 zákona o azylu. Ostatně k otázce zákonnosti požadavku na registraci náboženských skupin v Kazachstánu, který je v podmínkách této země odůvodněn především zájmem na ochraně bezpečnosti osob, a nelze jej proto považovat za výraz porušování lidských práv (náboženské svobody), resp. za pronásledování z náboženských důvodů ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, se vyjádřil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 5. 12. 2007, č. j. 3 Azs 89/2007-68, www.nssoud.cz, shodně zmíněném v napadeném rozhodnutí krajského soudu. Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí mimo jiné uvedl, že v případě, že se žadatel o mezinárodní ochranu tomuto požadavku nepodřídil, byl vystaven oprávněné pozornosti státních orgánů. A tak tomu bylo i v souzené věci, když se stěžovatelka opakovaně odmítala podrobit zákonnému požadavku na registraci náboženské skupiny, jejímž byla členem.

Pokud jde o námitku stěžovatelky, že si správní orgán neobstaral dostatek objektivních informací o zemi jejího původu, připomíná Nejvyšší správní soud svou ustálenou judikaturu, srov. například rozsudek zdejšího soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 - 41, www.nssoud.cz, z níž vyplývá povinnost správního orgánu zjistit skutkový stav věci pouze v rozsahu právně relevantních důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl. Ostatně o určujícím charakteru tvrzení žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v průběhu správního řízení se Nejvyšší správní soud vyjádřil například v rozsudku ze dne 26. 5. 2004, č. j. 1 Azs 45/2004 - 47, www.nssoud.cz.

Stěžovatelka dále v kasační stížnosti vyjádřila v obecné rovině nesouhlas s tím, že ačkoliv v průběhu soudního řízení předložila rodný list dcery, která se narodila již na území České republiky, spolu s rozsudkem, který se v obdobné věci týkal otce její dcery, spolu s dalšími materiály charakterizujícími situaci v Kazachstánu, nevedly ani tyto nové skutečnosti spolu s dalšími důkazy k příznivému právnímu posouzení ve věci. Shora uvedené tvrzení je však spíše než stížní námitkou obecným vyjádřením stěžovatelčina nesouhlasu se závěry krajského soudu. Nesouhlas stěžovatelky s vlastním hodnocením soudu však nemůže sám o sobě znamenat nezákonnost jeho rozhodnutí. V tomto ohledu proto zdejší soud toliko v obecné rovině poukazuje na to, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí je patrné, že se krajský soud řádně vypořádal se všemi námitkami a důkazními prostředky předloženými stěžovatelkou, námitkám stěžovatelky nepřisvědčil a své závěry skutkově a právně odůvodnil, a to dostatečným a srozumitelným způsobem (srovnej například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS).

Ze shora uvedeného vyplývá, že ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky.

S ohledem na výše uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost nepřijatelnou, a proto ji podle ust. § 104a s. ř. s. odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

Stěžovatelce byl pro toto řízení před soudem ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (ust. § 35 odst. 8, ve spojení s ust. § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokátovi, a to v souladu s vyúčtováním ze dne 12. 10. 2008, částkou 2100 Kč za jeden úkon právní služby – písemné podání soudu týkající se věci samé, a 300 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s ust. § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 3 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, celkem 2400 Kč. Ustanovenému zástupci se tedy přiznává náhrada nákladů řízení ve výši 2400 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. listopadu 2008

JUDr. Radan Malík
předseda senátu